

El bosc del Forn

El bosc del Forn era un bosquet petit però eixerit. Tenia de tot: farigoles i romanins, alzines i pins, plantes amb floretes, estepes i bardisses. Quan era el temps dels espàrrecs tots els del veïnat hi anàvem a fer-hi la volteta i, al mateix temps, en collíem un grapadet. Quan era el temps dels bolets, també hi anàvem i en sortíem amb un altre grapadet. Pels volts de Nadal hi tornàvem i de molsa també n'aplegàvem un bon cistell per fer el pessebre. I també galzerans i pinyotes.

El veïnat tenia el seu bosquet, el bosc del Forn. Tots hi donàvem una passada: els uns seguint el caminet de la dreuera, els altres a cercar-hi un xic de farigola, els altres simplement per anar-hi a fer la volteta o passar-hi una estona. Sentir la flaire del bosc semblava que t'omplia d'un no sé què que donava una sensació de benestar.

Així era el bosc del Forn, i els veïns no ens en adonàvem que el bosc ens omplís tant. Ja ho teníem per una cosa normal, com si el bosc i el veïnat fos tot una sola cosa.

Més, quina va ésser la sorpresa quan veiérem que el bosc està fent cua a la filera de les capitulacions. La sentència estava feta. Es podria comparar exactament igual a la malaltia del càncer. De moment, quan reps la notícia, quedes fred, però vols reaccionar i et vols enganyar a tu mateix que allò no és veritat. Però aviat et convences que sí que n'és de veritat. Després, queda l'esperança que potser encara el tindrem una temporada més, ja que la malaltia a voltes és lenta i et deixa tenir la seva persona una bona temporada al teu costat, encara que no saps si ja amb alegria o amb dolor. Fins que, a la fi, arriba el moment de la veritat i fins llavors no t'ho acabes de creure.

Al bosquet del Forn li ha arribat el moment de la veritat.

Aquest Nadal, ja no s'ha pogut omplir el cistell de molsa. Ara un s'adona de la companyia que feia a tot el veïnat el bosc del Forn.

Encara queda el Forn si bé ja el comencen a apretar les parets dels nous estadants, fins que potser també l'ofegaran del tot.

Voldríem que això servís de reflexió per a tothom: les coses bones no les valorem fins que les hem perdudes. I aleshores és quan ja, dissortadament, no hi ha remei.

Un grup del veïnat

Gent del poble

Des de fa temps sabíem l'afició del nostre amic Jaume Dantí Riu per la història, i els estudis que en aquest camp realitzava.

Tot i així, ens ha sorprès agradablement l'assabentar-nos de la posició assolida per en Jaume de Can Pou, i l'extens treball realitzat, del qual en són una bona mostra les dades següents:

- Professor d'història moderna de la Universitat de Barcelona.
- Tesi de llicenciatura: «El Vallès Oriental al segle XVII: evolució demogràfica i econòmica».
- Guanyador del I Memorial Joan Camps, convocat per l'Associació Cultural i l'Ajuntament de Granollers, amb el treball: «Granollers i el Vallès Oriental als segles XVI i XVII: evolució demogràfica i econòmica».
- Iniciador del grup d'Investigadors Catalans d'Història Moderna, l'objectiu del qual és l'estudi de cadascuna de les comarques catalanes en els segles XVI i XVII. Actualment es treballa amb la comarca d'Osona.
- Assistència i presentació d'una ponència al II Encontre de Ciències Socials i Humanes dels Països Catalans, celebrat a Ciutat de Mallorca els dies 8, 9 i 10 de desembre d'aquest any.

Et felicitem ben cordialment, i ens en felicitem els teus amics, desitjant que no defalleixis en aquesta difícil disciplina i que poguem veure publicada algun dia una extensa monografia històrica de la nostra comarca, i especialment del nostre poble, de la qual n'estem tan mancats.

Com també ens agradaria, perquè considerem que seria interessant, que per mitjà de «Ronsana» ens expliquessis algunes de les curiositats històriques relacionades amb el nostre poble que sens dubte hauràs descobert. Aquestes pàgines estan a la teva disposició.

Ànims, això és fer poble, i fer país.

Puiggraciós

Puiggraciós és un paradís pels pobles de tot el seu entorn. Tots el contemplem des de casa, el tenim a prop, i en canvi, quan som allà, sembla que siguem en una altra contrada. Un s'hi troba tot canviat, sembla que els problemes no pesin tant, ens sentim més descarregats, més reposats. Deu ser l'aroma de la muntanya, o potser l'altura i la seva situació privilegiada. Des d'allà pots contemplar tots els pobles de la plana i, entre aquests, el nostre. En fi, que Puiggraciós és meravellós.

Els cristians, amb doble motiu encara, el trobem més acollidor, ja que hi tenim el santuari i, al temps que gaudim d'aquestes delícies que ens ofereix la naturalesa, podem participar de les celebracions de cada diumenge, la missa i les vespres que les monges benedictines resen cantant com un cor d'àngels. En aquestes celebracions, quan et sents acompanyat per aquelles dones fermes d'esperit, fidels al Senyor, un se sent pobre al costat seu, però al mateix temps ple de joia. Es pot dir, en certa manera, que es participa, en aquesta situació i en aquestes circumstàncies, una mica com els apòstols, de la Transfiguració. Puiggraciós és certament meravellós.

És possible que moltes vegades no ho sabem valorar, no ho sabem estimar ni el sabem disfrutar.

És possible que per això estem contemplant passivament com ens fan malbé la muntanya i no diem res. S'omple de parcelles i de carreteres, tallen els pins i ens trenquen les dreueres i no diem res. No es pot recórrer la muntanya perquè ja està repartida entre els nous estadants, i nosaltres no diem res.

Ja només queda el cim, el punt clau de la muntanya. És que també ens el deixarem prendre? No és hora de dir ja prou amunt, carreteres i parcelles? És que no tenim dret, la gent d'aquesta plana, a tenir un turó a prop, que sigui nostre i que sigui de tots, per gaudir-ne? Si a la plana ja ens els van prendre els boscos, què menys que demanar aquest turonet de Puiggraciós? En fi, que aquest trosset que ens queda, si ens ho proposem, seguirà essent de tots. I encara que sigui amb la veu més baixa, cal que poguem continuar dient que PUIGGRACIÓS ÉS MERAVELLÓS.

Un grup de Sta. Euiàlia
enamorats de Puiggraciós